

Voda

JOHN BOYNE

Voda

JOHN BOYNE

Voda

Z angličtiny preložil
OTTO HAVRILA

sloart

Copyright © John Boyne 2023

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o, Bratislava 2025

Translation © Otto Havrila 2025

ISBN 978-80-556-6576-4

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi prostriedkami, ani elektronickými, ani mechanickými, ani vo forme fotokópií, nahrávok, prostredníctvom súčasného a ani budúceho informačného systému a podobne, bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Pamiatke Michaela Grimleyho,
venované Carmel.

I

Ako prvé si po príchode na ostrov zmením meno.

Dlho, dvadsaťosem rokov, som bola Vanessa Carvinová, predtým som však bola Vanessa Haleová, a v tom, že znovunadobúdam právo prvorodenej (zavše mám pocit, že mi ho ukradli, hoci som bola spolupáchateľkou), nečakane nachádzam útechu.

O niekoľko minút si meno zmením znova, tentoraz na Willow Haleová. Willow je moje stredné meno a zdá sa mi rozumné oddeliť ženu, ktorou som teraz, od ženy, ktorou som bola kedysi, keby v tom náhodou tu na ostrove niekto videl nejakú súvislosť. Rodičia boli obyčajní ľudia, príslušníci strednej triedy – učiteľ a predavačka – a niektorí ľudia považovali za trúfalé, že svoju dcéru volajú Vanessa Willow, to meno totiž vyvoláva predstavu

spisovateľky z literárnej skupiny Bloomsbury alebo maliarovej bledej múzy, ale ja som s ním bola vždy spokojná. Asi som si vtedy o sebe veľa namýšľala. Teraz si už nenamýšľam.

A ďalšia úloha – oholiť si hlavu. Odjakživa som mala plavé vlasy po pleciah, pokiaľ sa len pamätám, no pred odchodom z Dublinu som si kúpila elektrický holiaci strojček, polhodinu som ho nabíjala a teraz ním pomaly, opatrne krúžim po hlave a s radosťou sa dívam, ako kúčery padajú do umývadla alebo na dlážku k nohám. Medzitým, ako mi padajú zvyšky mojej ženskosti, sa rozhodnem, že sa neošmýkam celkom dohola, lebo by som vzbudzovala priveľkú pozornosť a moja hlava sa na to aj tak nehodí – na rozdiel od slávnej speváčky, ktorá vyzerala ako anjel, keď sa prvýkrát zjavila na televíznej obrazovke. Nechám si jednoduché krátke vlasy ako dedinské dievča, ktoré sa popri robote nemá čas zaoberať tým, ako vyzerá. Blond je fuč, nahradila ju tmavosivá, zrejme sa vo mne celý ten čas skrývala ako zhubná rakovina. Ktovie, ako budem vyzeráť, keď mi tie blond vlasy znova narastú, dúfam, že už mi nenarastú. Popravde by bolo lepšie, keby zmizli aj s tou strašnou mocou, akou pôsobili na mužov.

Preskúmam chalupu a zistím, že celkom vyhovuje mojim potrebám. Fotografie, ktoré som videla na internete, neklamali, je to naozaj jednoduchý príbytok. Vchodovými dverami sa vchádza rovno do obývacej miestnosti, ktorej súčasťou je aj kuchyňa – alebo do kuchyne, ktorej súčasťou je obývačka. Spálňa s jednolôžkom – bude to zvláštne, znovu spať ako malé dieťa – a malá kúpeľňa bez sprchy. Na kohútikoch je omotaná nevzhľadná

plastová sprchová hadica, odmotám ju a strčím do skrinky pod drez. Strecha zrejme nie je poškodená, lebo na kamennej dlážke nevidím fľaky. Jednoduchosť, priam kláštorná strohosť príbytku ma teší. Je to na míle vzdialené od toho, na čo som zvyknutá.

Keď som prvýkrát kontaktovala majiteľa Peadera Doo-leyho, spýtala som sa, či je tam signál, odvetil, že v jednej krčme na ostrove signál majú, no vo väčšine domov, ani v tomto, ešte nie je internetové pripojenie.

„To vám zrejme nevyhovuje, však?“ spýtal sa sklamané, lebo taká chalupa nelákala veľa záujemcov a už vôbec nie na prenájom na dobu neurčitú.

„Naopak,“ odvetila som, „dokonale mi to vyhovuje.“

Keď otočím kohútikmi, chvíľku tečie hnedá voda, potom potrubie zaodfha a už tečie čistá. Strčím pod kohútik ruku, voda je prekvapujúco studená. Vezmem z police pohár, napustím vodu, napijem sa. Nespomínam si, kedy som pila niečo také lahodné. Znovu sa napijem a mám pocit, akoby sa čosi vo mne prebudilo k životu. Mohol by sa človek z takej vody opit? preblesne mi hlavou.

Chodím z miestnosti do miestnosti, kontrolujem vypínače, odľahne mi, že všetky fungujú, lebo na ostrove bude v noci určite väčšia tma než kdekoľvek, kde som žila. Tapety vyblednuté, akoby na stene držali len zo zvyku; stačí rázne šklbnutie a bez námietok by sa porúčali k zemi. Niečo mi tu chýba, prídem na to až po chvíli – televízor. Nie som sklamaná. Ak už mám žiť hermeticky uzavretým životom, potom bude najlepšie, keď ho nebude nič narúšať. Dôkladne ignorovať vonkajší svet so všetkými jeho hlúposťami, bude to vzácna výsada.

Je tam však rádio, staromódne, anténa poskladaná. Zapnem ho, no počuť len praskanie. Vytiahnem medenú anténu, krútim gombíkom a zakrátko, ani neviem ako, naladím RTÉ Radio 1, kde Joe Duffy obdivuhodne trpezlivo počúva jednu zo svojich poslucháčok, ktorá sa priznáva, s akým ponížením sa stretla naposledy. Joe-ovu reláciu som dlhé roky počúvala každý deň, ale teraz ju vypnem. Posledných dvanásť mesiacov sme tam boli s Brendanom témou početných diskusií a ja masochistka som ako posadnutá počúvala, ako nás oboch odsudzujú úplne cudzí ľudia.

„A pokiaľ ide o ňu,“ hovorili, odporní vo svojej morálnej nadradenosti, „stačí sa na ňu pozrieť a človeku je jasné, že celý čas o všetkom vedela. Vrana k vrane sadá.“

Zaprisahala som sa, že tých nemilosrdných kibicov si už nebudem všímať, preto vyberiem z rádia baterky, zakopem ich v rôznych kútoch záhrady a pôdu urovnám, aby som ich nenašla.

Jedlo. To bude problém. Taxikár, jediný na ostrove, muž menom Mícheál Óg Ó'Cealaigh, ma priviezol aj s batožinou z doku ku chalupe a povedal mi, že iba dva desať minút chôdze od môjho nového príbytku, medzi krčmou a kostolom, je „skvelý obchodík“. Starou krčmou, nie novou, doložil. Teším sa, že budem chodiť pešo. Pohyb vraj prospieva duševnému zdraviu a ja nie som práve v najlepšom duševnom rozpoložení. Teraz však nie som hladná, a aj keby som bola, pán Dooley tu má zrejme nejakého zástupcu, lebo na stole leží čerstvý chlieb, v chladničke vidím maslo, šunku, vajcia, syr a pri dverách sedí ako ustatý pocestný vrecko zemiakov.

Vybalím kufor a s prekvapením v ňom nájdem aj kozmetickú taštičku plnú líčidiel, celoživotnej snahy zakryť pravdu. Nepamätám sa, že by som si ju dávala do kufra. Možno som to urobila nevedomky, lebo dlhé roky som bola zvyknutá baliť kufre na dovolenky a na Brendanove pracovné cesty. Obsah taštičky vysypem na posteľ a prezriem. Táto ilúzia, prísľub mladosti vtesnaný do bielych túb, sklenených fľaštičiek a plastových nádobiek, má hodnotu najmenej tisíc eur. Všetko zhrniem naspäť do taštičky a hodím do koša. Keby moja mladšia dcéra Rebecca videla také plytvanie, asi by ju porazilo. Pred niekoľkými rokmi, keď mala štrnásť, sa zmenila na nekompromisnú ekobojovníčku a ustavične mi vyčítala, že sa zbavujem vecí, ktoré sú ešte užitočné, ako to robia muži s prvými manželkami. Tak či onak, teraz to už nie je problém, lebo chcem mať čistú pleť. Tvár si budem umývať mydlom, utierať sa budem drsným uterákom a nechám ju napospas žvlom.

Veľa oblečenia som si nepriniesla, netrvá dlho, kým ho uložím do skrine. Zopár džínsov a tričiek, spodná bielizeň. Niekoľko hrubých vlnených svetrov. Predpokladala som, že bude fúkať studený vietor od Atlantiku, a celkom sa mi zapáčila predstava, že budem chodiť po útesoch ako herečka v televíznej reklame, hľadiet' na more a du-mať o svojom zničenom živote. Iba dvoje topánok. Jedny, obyčajné pohodlné tenisky, mám na nohách, druhé nie sú o nič lepšie. Asi som si mala kúpiť vibramy. Premýšľam, či by sa nedali kúpiť tu, lebo počas samoexilu sa nehodlám vrátiť na pevninu. Ak žiadne nezoženiem, budem musieť jednoducho prežiť s tým, čo mám. Ľudia to tak robia odjakživa. Mnohí ani dnes nemajú na výber.

Pootvorenými vchodovými dvermi vojde mačka, na chvíľu prekvapene zastane, pravá predná labka jej zavisne vo vzduchu. Zagáni, akoby votrelcom nebola ona, ale ja.

„Mám riadnu zmluvu na prenájom,“ vysvetlím jej, no nad toľkou bezočivosťou prižmúri oči. „Chceš ju vidieť?“

Nie som bohvieaká milovníčka zvierat a dúfam, že toto porušenie jej práv ju rozhorčí a odíde, ale kdeže, s odovzdaným zamňaukaním zamieri ku kreslu, rozvalí sa tam a hneď zaspí. Keď bola moja staršia dcéra Emma malá, chcela psa, no Brendan vyhlásil, že má alergiu na zvieratá – ďalšie tvrdenie, ktorému som nikdy neverila. Pravda bola taká, že preceňoval poriadok a mal pocit, že akékoľvek domáce zvieratko znamená chaos. Všade samé hračky, pelechy, misky na vodu. Moč na dlaždiciach. Teraz to ľutujem. Deti sú s nami krátko, zdá sa mi hlúpe, keď im nedáme, čo si žiadajú, najmä keď chcú niečo, čo by ich bez výhrad ľúbilo.

Na chvíľu sa v myšlienkach pristavím pri exmanžellovi. Nuž, teraz žije v dokonalom neporiadku, vravím si a premýšľam, či by som sa nemala nad tou iróniou usmiať, no nedokážem to. Hoci, prísne vzaté, ešte nie je mojím exmanželom. Len ho tak beriem. Jedného dňa pozbieram sily a porozprávam sa s advokátom, ale teraz mám advokátov a súdov plné zuby, a ktovie, možno vo väzení zomrie alebo ho zabijú, ušetrilo by mi to kopu starostí aj peňazí.

V chalupe už nemám čo robiť, a tak vyjdem von a rozhliadnem sa. Je pekne, ani zima, ani teplo, dokonca vôbec nefúka. Vidím niekoľko ďalších domov, každý v inej vzdialenosti. Na poliach môjho najbližšieho suseda,

ktorého statok sa rozkladá na kopci asi desať minút chôdze od môjho prístrešku, sa pasie zo desať kráv a oviec. „Tu budem teraz žiť,“ poviem nahlas a vlastný hlas mi pripadá cudzí. Možno je to akustikou ostrova, neharmonickým miestom stretnutia vody, zeme, ohňa a vzduchu. Nechce sa mi veriť, kde som sa to ocitla.

Ešte predtým som sa len tak zo zvedavosti pozrela do kalendára v mobile, zaujímalo ma, kde som bola v tento deň vlani. Vysvitlo, že dopoludnia sme boli s Brendanom na audiencii u pápeža Františka v Ríme. Predstavil nás írsky veľvyslanec pri Svätej stolici a povedal jeho svätosti, že to je skvelý Brendan Carvin, ktorého pozná a obdivuje celé Írsko, a keby bol Brendan obdarovaný krídlami, bol by ich doširoka rozťahol a všetkých nás zahalil do svojho pestrofarebného plášťa. A toto je jeho manželka, doložil veľvyslanec po chvíli, ani sa neunúval vysloviť moje meno. Vystruhla som čosi ako úklon. Bola som oblečená v čiernych šatách takmer po členky, pri tej príležitosti som si ich kúpila v obchodnom dome Brown Thomas, tvár som mala zahalenú závojom, zrejme aby sa pápež vyvaroval akéhokoľvek pokušenia.

Františkova ruka nebola prvá pápežská ruka, ktorú sme s Brendanom v živote potriasli – boli ešte dve –, no určite bude posledná.

Pozriem na hodinky. Tri hodiny. Už som si nie istá, ako vyplním zvyšok dňa. Priniesla som si zopár kníh – väčšinou klasiku –, ale na čítanie nemám náladu. Asi zájdem do obchodu. Preskúmať terén. Získať chuť do jedla a zistiť, čo v krčme ponúkajú, ak vôbec majú jedálny lístok. Možno sa opijem a budem tancovať na stole. To

by teda bolo, keby ma hneď v prvý večer vykázali z jednej z dvoch krčiem na ostrove.

Spomeniem si na mobil, vrátim sa do chaty, vyberiem ho z kabelky, dotknem sa obrazovky, aby sa prebral k životu, a s prekvapením zistím, že mám všetkých päť čiarok. Takže žiadne wi-fi, ale plné pokrytie. Otvorím esemesky, skrolujem na Rebeccino meno, znovu si prečítam našu poslednú komunikáciu spreď vyše týždňa a pozriem na hornú časť obrazovky. Bez ohľadu na jej súkromie mi prezradí, že je online.

Už som došla, napíšem jej. Som na ostrove. Potom doložím, hoci nemám najmenší dôvod tomu veriť: Myslím, že by sa ti tu páčilo.

Pošlem správu a dívam sa, ako sa vedľa nej objaví sivá fajka a potom ďalšia. Po chvíli zmodrejú. Číta ju. Vzácná chvíľa, keď presne viem, čo dcéra robí.

Dolu sa objaví slovo *píše...*

Odpovedá.

Zrazu to slovo zmizne.

Rozmyslela si to.

Zmizne aj fotka na jej profile. Viem, čo to znamená. Zablokovala ma. Prinajmenšom na nejaký čas. Robieva to pravidelne, zvyčajne hneď, ako ju kontaktujem, no keď sa na druhý deň prebudím, jej fotku vždy opäť vidím tam, kde bola.

Položím mobil na stôl. Prv než sa vyberiem do dediny, urobím len jedno: vytiahnem z kufra malú zarámovanú fotografiu, na ktorej som s Emmou a Rebeccou, a položím ju na stôl oproti pohovke. Vznikla pred rokmi, Emma mala desať rokov, Rebecca osem. Pravdaže,

Brendan na nej nie je, inak by som ju spálila. Jednako tam istým spôsobom je, pretože on fotil. Najradšej by som šmarila rám o zem a fotku roztrhala na márne kúsky, ale potom by som už nemala žiadne fotografie svojich dcér. Rebecca si svoje dozajtra rána obnoví, no Emma už nebude mať v tomto živote žiadne. Lebo som zlyhala ako matka.

„Čo ty na to?“ opýtam sa mačky. Lenivo rozlepí oko, akoby prehodnotila svoju predošlú nebojácnosť, zoskočí z kresla a zamieri k dverám. Po chvíli vyjdem za ňou.

2

Netrvalo dlho a ostrovanov začala náramne zaujímať cudzinka, ktorá sa odrazu objavila medzi nimi. Predpokladám, že s cudzími ľuďmi sa často nestretávajú, výnimkou sú len letné mesiace, keď prichádzajú turisti – tej predstavy sa desím. Dovolenkári z Dublinu ma môžu spoznať, preto musím vziať rozum do hrsti. Viem, že je trúfale predpokladať, že nikto na tomto ostrovčeku netuší, kto som, no verím, že je to tak.

Šíria sa reči, že chatu Peadera Dooleyho si prenajala akási žena z pevniny, čo zvyčajne znamená z Galway, a z grófstva Mayo alebo La Clare, a v každom obchode, do ktorého vkročím, sa ma pýtajú, či som naozaj tá utečenkyňa. Keď prisvedčím, vítajú ma so zmesou vzrušenia, znepokojenia a predovšetkým obáv o moju

bezpečnosť. Prevažuje celkový pocit, že môj nový príbytok nemá poriadnu izoláciu a že ak tam zostanem, určite zomriem na podchladenie.

„Veď je celkom teplo,“ odpoviem piatej či šiestej ostrovanke, ktorá prorokuje môj skorý skon, a tunajšia Kasandra mi protirečí, uisťuje ma, že do mesiaca je po mne, no vtom ju preruší manžel – nie, nie, Dooleyho chalupa je postavená z dobrých tehál.

„Väčšina domov taká nie je,“ pokračuje a poškrabe sa na strnisku na brade. V ušiach, nose a obočí má viac chlupov než vlasov na hlave, je to znepokojujúci pohľad. „Teraz už nie. Lacné materiály púšťajú dnu zimu. Ale chalupa z dobrých tehál? Tie človeka chránia. Poznáte ho vôbec?“

„Koho?“ nechápem.

„No Dooleyho.“

„Nie,“ pokrútim hlavou. „Komunikovali sme cez maily. Tuším tu nebýva.“

„Býva hentam,“ ukáže smerom na Írsko. „Tú chalupu postavil jeho otec Shay Dooley. Vlastnými rukami. Kedysi sa to tak robilo. Dnes to už ľudia nevedia. Staré remeslá zanikajú.“

Snažím sa predstaviť, koľko práce sa muselo na ten dom vynaložiť. A odkiaľ vzali tehly? A maltu? Aké hlboké sú základy? A keď sa už s tým babral, zabilo by ho, keby nainštaloval sprchu?

„Stavím sa, že ste spisovateľka,“ ozve sa žena so sebaistým úsmevom na tvári. „Dám na to krk.“

„Prečo si to myslíte?“ spýtam sa.

„Spisovatelia to tak predsa robia, nie?“ odvetí. „Keď píšú knihu, prenajmú si nejakú starú chalupu niekde na

konci sveta, a keď ju dopíšu, idú do rozhlasu, aby Patovi Kennymu alebo Ryanovi Tubridymu porozprávali, ako ich tá skúsenosť zmenila. Nemám pravdu?“

„Obávam sa, že nie,“ odpoviem, pobavená tou predstavou. Mala by som o čom rozprávať, to je pravda, ale nemám na to ani najmenšiu chuť.

Žena vyzerá sklamaná, akoby dúfala, že prinesiem na ostrov trocha slávy, a teraz som jej urobila škrt cez rozpočet. Možno v duchu už videla prednášky alebo nejaké tvorivé dielne. Čítanie v kostole. Čitateľský klub. Čokoľvek, čo naruší monotónnosť jej každodenného života.

„Tak čo teda robíte?“ spýta sa podráždene, akoby som zámerne nechcela byť spisovateľkou.

„Nič,“ odpoviem.

„Myslím predtým, ako ste sem prišli. Museli ste predsa niečo robiť.“

„Nie, nič som nerobila, vôbec nič,“ zopakujem a sama počujem, ako smiešne to znie, ale koniec koncov je to pravda. Nepracovala som. Som telesne i duševne spôsobilá päťdesiatdvaročná žena, ktorá takmer tri desaťročia nedostávala výplatu. Priznať čosi také!

Ale s ostrovanmi sa rozprávam rada, aj keď ustavične vyzvedajú. Väčšinou sú priateľskí. A hoci sú zvedaví, majú v sebe toľko slušnosti, že sa veľmi nevyptujú, prečo som vymenila polmiliónové mesto za ostrov so štyristo obyvateľmi. Očakávala som dôkladnejšie výsluchy. Jeden-dvaja zo mňa vytiahli, že som z Dublinu. Striasli sa a zhrozene krútili hlavou, akoby o Dubline počuli len to najhoršie a radšej by podnikli cestu na mesiac než do tohto strašného mesta.

Vnášam do svojho denného režimu určitú pravidelnosť. Ráno vstanem o siedmej, vyberiem sa na dlhú prechádzku po útesoch, poteší ma skorý ranný vietor na tvári, potom sa vrátim do chalupy, naraňajkujem sa a pozriem, kedy bola Rebecca naposledy online. Odľahne mi, keď vidím, že to bolo relatívne zavčasu – povedzme o jedenástej večer –, ale keď je to neskôr, premkne ma strach. Vo vzácnych prípadoch, keď zistím, že je na telefóne o tretej či štvrtej ráno, zase sa zľaknem a premýšľam, čo robí. Nespí kvôli nejakému chlapcovi? O svojom ľúbostnom živote mi nikdy nerozprávala, no bolo by zvrátené, keby v dvadsiatich štyroch rokoch nemala v tomto smere nijaké skúsenosti. Stretla som sa len s jedným mužom, ktorý by sa dal považovať za jej nápadníka, ten mládenec ju pred šiestimi rokmi vzal na ples debutantiek. Volal sa Colm, Colin alebo Colum, tak nejako. Tvár poďobaná akné, ohnivá ryšavá štica, stelesnenie neistoty. Tenké kostnaté prsty. Brendan sa správal ako Spencer Tracy vo filme *Nevestin otec*, namrzené a autoritatívne, ale nepasovalo to k nemu. Colm, Colin či Colum mi prezradil, že sa chce stať entomológom, a tuším ho prekvapilo, ba priam sklamalo, že viem, čo to slovo znamená, a že som mu odoprela potešenie, aby mi ho vysvetlil. Tá práca by mu sedela, pomyslela som si. Tak či onak, po tom plese som ho už nevidela, a keď som ho spomenula, Rebecca sa tvárila, že nevie, o kom hovorím.

Občas som premýšľala, či ju nezaujímajú viac dievčatá než chlapci, no po zrelej úvahe som usúdila, že to tak nie je. V nestrážených chvíľach som si všimla, ako hádže očkom po pekných mužoch v obchode alebo reštaurácii,

v každom prípade nepatrí medzi tie, čo skrývajú menšiu sexuálnu aktivitu ako niečo, za čo sa treba hanbiť. Naopak, užívala by si ju. A vie, že je mi jedno, koho privedie domov, hoci, ak mám byť úprimná, bola by som radšej, keby to bol chlapec, bolo by to jednoduchšie. Uvedomujem si, že takýto názor môže dnes človeku spôsobiť problémy, no mám pocit, že život je už aj tak dosť ťažký, netreba si ho ešte viac komplikovať. A aby som bola k Brendanovi spravodlivá, myslím si, že by to bral rovnako, hoci – nech je Rebecca akákoľvek, k oltáru ju určite nepovedie, ak taký deň niekedy príde.

A Emma, pravdaže, zomrela skôr, ako sa mohla do niekoho zaľúbiť, tu niet o čom hovoriť.

Ráno prejdú rýchlo. Okúpem sa, hlavu si umývam tak, že ju ponorím pod vodu a zablokujem ticho. Čistím predmety, ktoré som čistila už včera. Prihovám sa mačke, ktorá sa namrzene zmierila s mojou prítomnosťou, no kreslo si vziať nedá. Čítam. Pozerám z okna. Myslím na ten deň ráno, keď nám na dvere v Terenure zaklopala polícia. Vravím si: Nemysli na to ráno, keď nám na dvere v Terenure zaklopala polícia. Tak utekajú hodiny, a ani sa nenazdám, je takmer obed a môžem sa vybrať do dediny.

Niet tam čo robiť, je však dôležité chodiť von a rozprávať sa s ľuďmi, aby si nemysleli, že som bláznivá Dublinčanka, ktorá sa skrýva v chalupe na kopci. Okrem toho sa bojím, že ak ma budú považovať za odľudca, nejaký dobrácky, no dotieravý sused ma pozve na večeru a potom budem chodiť z domu do domu, kým zo mňa nevyťahnu celú moju minulosť, a ja nebudem mať inú možnosť, len zdvihnúť kotvy a odísť. Nie, lepšie bude, keď ma

budú považovať za prístupnú, no rezervovanú. Vždy keď zbadám, že sa na mňa díva nejaký ostrovan, usmejem sa a porozprávam sa s ním. O počasí, pravdaže, veď ako by to bolo, keby sme sa nerozprávali o počasí? O dlhých večerných prechádzkach. O tom, že možno bude búrka. Ostrovania často hovoria o prílive a odlive, o jeho nepredvídateľnosti, ale v tom sa nevyznám, hoci ma to fascinuje.

Na obed – polievku a sendvič – chodievam do novej krčmy a do starej skočím občas večer, keď na mňa doľahne samota a potrebujem dostať do krvi alkohol, aby som si nepodrezala žily – alebo aby som na to pozbierala odvahu. Do chalupy si alkohol nenosím. To je tenký ľad.

Stará a nová krčma sú si v mnohom podobné a oficiálne sú pomenované po svojich majiteľoch, no všetci ich volajú len stará a nová. V starej krčme sa predáva líkér od roku 1873 a súčasný majiteľ je pravnukom či prapravnukom pôvodného krčmára. Novú krčmu otvorili až v roku 1956 a v uplynulých desaťročiach niekoľkokrát zmenila majiteľa. Terajší vlastník, päťdesiatnik, vyzerá, že by sa so mnou rád pohováral, no ja si na ochranu súkromia vždy nosím knihu a to ho zrejme odrádza. Nie je nepríťažlivý, ale na ostrov som neprišla za ľúbostnými vzťahmi a nechcem ho povzbudzovať priateľským správaním. Aj tak má na prste obrúčku, pozrela som sa, nedalo mi to.

Pravdaže, to, že sa o mňa zaujíma, mi našepkáva len moja márnomyseľnosť, lebo som zvyknutá na obdiv, ale keď zjdem na toaletu a umývam si ruky, skúmam si v zrkadle tvár a s prekvapením na nej pozorujem výrazné zmeny. Predovšetkým účes. Brutálny. Vysychajúca pleť,